

Jeg elsker løgn

Morten Dürr taler lige ud af forfatterposen – og der skal være billeder

Af Steffen Larsen

I serien *Hvor er du nu?* taler *Børn & Bøger* denne gang med Morten Dürr om det, han skriver. Han er faktisk slet ikke blevet væk, han skriver bare mange forskellige ting, så man kan ikke sige, han er en bestemt slags forfatter, han er meget alsidig.

Da vi har snakket færdig, finder Morten Dürr et lp-plade frem af skabet og lægger den på sin nye, gamle afspiller. Det er Miles Davies improvisationer til en film af Louis Malle, der hedder *Elevator til skafottet*. Vi lytter andægtigt og siger farvel til hinanden.

Det er tredje gang, *Børn & Bøger* banker på derude på Amager, og Morten Dürr ligner sig selv. Måske lidt ældre at se på, men ikke meget. Til gengæld går han til japansk nu. Og det gør han af romantiske grunde. De har også rejst i hendes land.

Forfatteren

Morten Dürr er født den 23. januar 1968. Det meste af barndommen blev tilbragt i et lille landsbysamfund på Sydsjælland. Far kørte på Grønttorvet i København. Mor var hjemmegående.

Morten Dürr blev HF'er fra Næstved og læste til cand.mag. i film- og medievidenskab fra Københavns Universitet. Senere videreuddannelse er fra University of London. Han er far til to piger.

Enkel renhed

Hvorfor er Morten Dürr noget særligt? Det er han, fordi han kan noget med følelserne. Han når ind et særligt sted, som man straks kan genkende på sin enkle renhed. Her er ingen pegefingre.

Morten Dürr er allergisk overfor støvmider – også når det gælder skriveriet – og så er han billedmenneske. Det visuelle blik kommer af den mangeårige tjans som filmanmelder på dagbladet *Børsen*. Hvor ellers?

Det var et godt job for en fattig forfatter, men det er slut nu. Til gengæld er der så bud rundt på skolerne efter Morten Dürr med eller uden tegner til at fortælle om, hvorledes historierne er blevet til.

Under mit besøg i den trygge andelsbolig, hører jeg gentagne gange forfatteren rase mod noget, der lyder som "miskmask," "mak-mis", eller er det ordet "møgmis", jeg hører?

Her – og kun her – er han tydeligvis ude af kontrol. Møgmis! Det er det, han hvæser. Jeg siger, at jeg godt kan lide *Møgmis*. Måske i mindre doser. Jeg kan se, at jeg har ramt rigtigt. Det kan han nemlig også – inderst inde.

Da jeg læste Morten Dürrs første Morten Dürr-agtige bog med billeder i *Slip aldrig Samiras hånd* (2007) var jeg solgt. Af et rent hjerte serverer han en troværdig historie om at komme sig over sorgen.

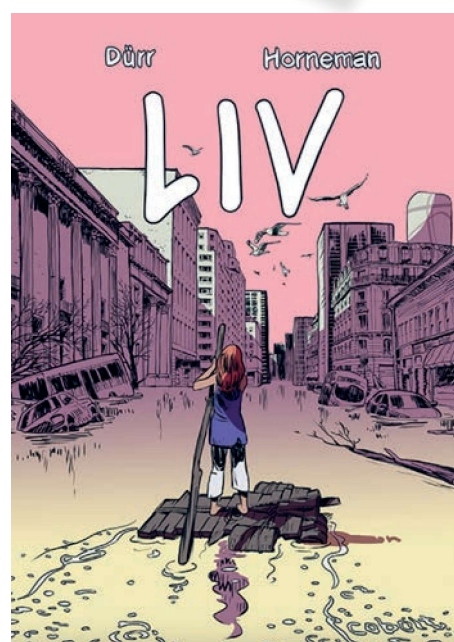
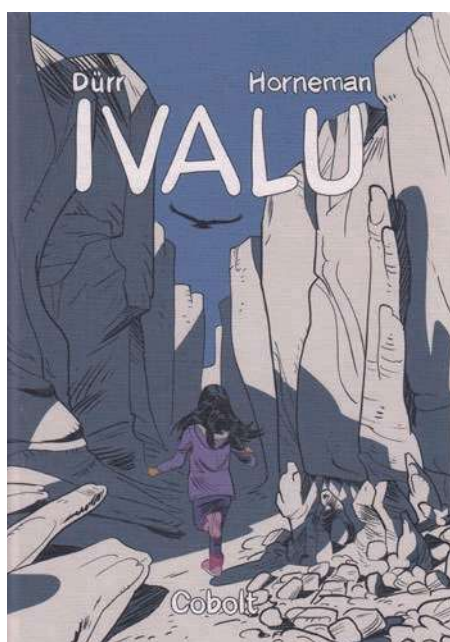
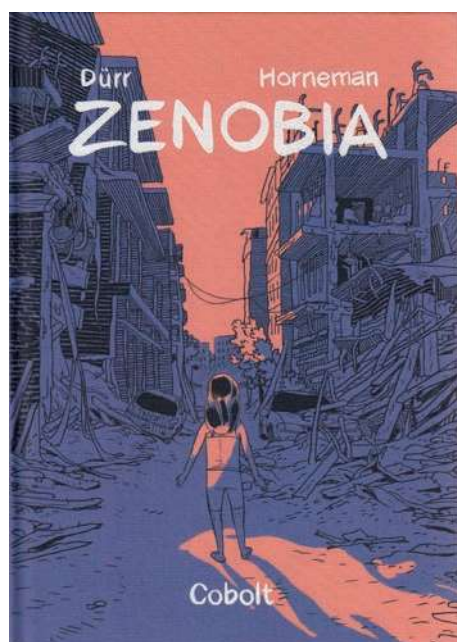
Smukke historier

Året efter hed den *Hviskelegen*. Den gør også rigtig rent ondt. Så afsluttede han sorgtrilogien med den smukke *Da Stella mistede håret* (2009). Var han da sådan en grædeforfatter?

Nej! For samtidig afsøgte han grænser i den anden ende af spektret med titler som

n og illusioner

er til.

Med Lars Hornemann har Morten Dürr lavet tre grafiske romaner, som man aldrig glemmer. De hedder Zenobia, Ivalu og senest Liv. Tre pige navne, tre dårlige nyheder. Især måske Ivalu. En grønlandsk tragedie.

Djævledukken og De forbyttede tisse-mænd. Og det er han fortsat med.

Blandt de senere udgivelser finder man titler som *Rotten ringer ud* og *Zombier kysser klamt*. Samt på eget forlag (Plot) den meget, meget smukke novellesamling *Sortsø* fra 2019.

Så er vi nået frem til de tre grafiske romaner sammen med Lars Hornemann, som man aldrig glemmer. Sådan er det bare. De hedder *Zenobia*, *Ivalu* og nu senest *Liv*. Tre pige navne. Tre dårlige nyheder.

Fortalt i ord og billeder af reneste (uhygge ligste) art. Især måske *Ivalu*, der er så uendeligt smuk. En grønlandsk tragedie. Den har nu også mærket suset fra versterha..., næ nej, fra wokehavet.

Kan man lave en film om Grønland uden at være grønlander? Det kunne

man, og den blev tilmed nomineret til en Oscar. Men det fik den vist ikke.

Så en dag skrev Morten Dürr en ny novelle, *Bivirkninger*, der handler om en fremtid, hvor skolebørn kan få indopereret en chip kaldet Memorox.

Sprænger alle grænser

Den lukker feltet i samlingen *Fortællinger fra fremtiden*, der udkom hos dansk-lærerne sidste år.

Det er et klokkerent forstudie til den grafiske roman *Liv*, som d'herrer Dürr og Hornemann har arbejdet så meget med. Først hed hun Elvira i novellen, og hun kender fremtiden, men ikke fortiden. Det er godt fundet på.

Midt i sin gerning må forfatteren erkende, at man ikke kan bruge filosofen og teologen K.E. Løgstrups berømte

ord om, at *kun en nidding tager håbet fra barnet*, til noget som helst. Det er en tidsbestemt observation. Derfor har Zenobia, Ivalu og Liv også fætre, der sprænger alle grænser, når horror-Dürr ruller sig ud.

Selv sidder forfatteren ved sit elektriske piano og fabulerer i lydbilleder. Han er ved at installere et nyt instrument inde på det pænt rodede "kontor".

Man mærker, han har hørt en melodi, vi andre ikke har hørt. Måske dukker der et band op til Copenhagen Hell 2026. *Dürr mæ mer'.*

De hvisker nok mest, tror jeg. Og så har min vært lige læst en tyk japansk bog (på engelsk) om arven efter Karl Marx. Forfatteren har læst alt, hvad tyskeren har skrevet. Men "vores" forfatter har også et forhold til det kommen-